

Obec Lipnice padla za oběť těžbě uhlí

Že v místech mezi Královským Poříčím, Lomnicí, Dolními Nivami a Vintřovkem ležela obec Lipnice, ví již málokdo. Byla to zřejmě malá obec, kde žilo jen několik rodin, které se živily převážně pastevečtím, pěstováním obilnin a rybařením.

Páter Korb vydal v roce 1854 v Karlových Varech *Geschichte der Verehrung Sankt Annas zu Tettlitz*, tedy Dějiny k počtě svaté Anny ze Sedlce, kde píše, že první němečtí kolonisté přišli do Lokte roku 1255 na pozvání českého krále Přemysla Otakara II. Však to králi také Dalimil ve své kronice vyčítá, když píše, že pozval německé kolonisty na Loketskó, svých odstrčiv, tak jako to předtím učinil v Kladsku. Po příchodu kolonistů do Lokte museli zřejmě čeští rolníci novým osídlencům půdu přepustit a nabízí se zde možnost, že založili novou vesnici na Pstružím potoce, který pramení pod Vysokou jedlí (735 m) a protékal právě Lipnicí, Alberovem, Jehličnou a v Královském Poříčí se vléval do Ohře. Popsaný vznik Lipnice je však jen domněnkou. Loket totiž během dějin několikrát vyhořel a nejstarší písemné městské prameny byly zničeny. Při požáru vzala zasvě i nejstarší městská privilegia daná městu Václavem I., Přemyslem Otakarem II. a Václavem II.

A tak o obci Lipnice je první písemná zpráva až z roku 1353, kdy se připomíná Henreich de Lipnicker a

v písemném archivu města Chebu té doby se píše o nepříteli chebských měšťanů Freuckelovi Lipnicz. Později se pro pojmenování obce používalo i jméno Littmitz, to ale spíše pokroutili písaři té doby. Lidé z Lipnice se živilí během středověku jen zemědělstvím. Obec patřila několika šlechtickým rodům, vesměs manům loketského hradu, až se dostala v roce 1592 do vlastnictví města Lokte. Tehdy již město vlastnilo několik vesnic, různý lesní majetek a několik zemědělských dvorů a bylo prohlášeno za panství. V Lipnici bylo několik rybníků a i to byl značný přijem pro město. Dodržovaly se tehdy postní doby, kdy se konzumovalo jen rybí maso.

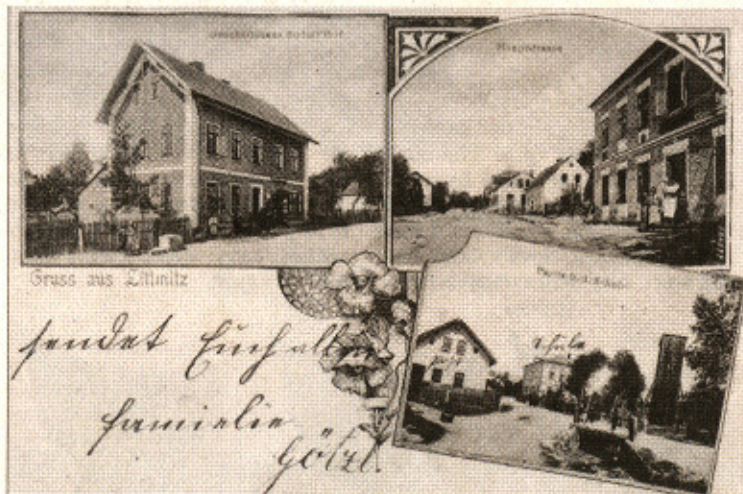
V pobělohorské době stálo město Loket na straně českých stavů a proti Habsburkům, proto bylo postiženo konfiskací majetku a bylo mu zabaveno celé panství. Lipnice se dostala do majetku manželky loketského purkrabího M. M. Hertlové, později přešla do vlastnictví Nosticů. Ti ji v roce 1719 prodali zpět městu Lokti, což dosvědčuje latinský nápis na morovém sloupu na náměstí v Lokti, kde se píše, že byl postaven v roce 1719, v tom samém roce, kdy město získalo zpět do vlastnictví obec Lipnici.

Již od doby středověku se v Lipnici těžila železná ruda, od roku 1800 pak i pyrit a uhlí. Byly zde zavedeny minerální závody, které provozoval Johann David Starck. V

roce 1841 zde byly minerální závody Jan Nepomucký a Svatá Trojice, hnědouhelný důl Anežka a minerální závod v Dolním Rozmyšlu. Kromě toho zde bylo sedm malých dolů na dobývání železné rudy, které patřily sedmi vlastníkům. Lipnice se v té době (kolem roku 1848) stala průmyslovou obcí a zdejší průmysl již tehdy měl negativní dopad na životní prostředí. O tom svědčí stížnost, kterou podali zdejší zemědělci do Prahy. Všude byl kritický nedostatek vody, a to nejen na pítí, ale třeba i k hašení. Stížnost zdejších hospodářů ale nikdo neřešil.

Koncem 19. století již bylo v obci 91 domů a měla téměř tisíc obyva-

tel. V roce 1910 zde už bylo 122 domů a 1042 obyvatel. Žilo zde i několik českých rodin. V provozu byl hlubinný důl Kateřina, kde pracovalo 220 horníků. Uhlí z dolu dopravovala lanová dráha na nádraží do Nového Sedla. V letech 1928 až 1929 byl postaven kostelík, jenž byl ale vysvěcen až v roce 1937. Po válce v roce 1945 odešla většina obyvatel Lipnice do Německa, a obec byla znovu osídlena. Avšak ke konci šedesátých let bylo rozhodnuto o likvidaci v důsledku těžby uhlí. Po vytěžení uhelné sloje byl prostor zasypán nadložními materiály z lomu Jiří. Dnes není po Lipnici ani památka a navezená zemina zarůstá lesním porostem. Jiří John

Pohlednice ze sbírky autora článku zachycuje Lipnici na začátku 20. století